

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput XXX. Quomodo illam dicuerit Deus, quæ sint bona Orationis, & quæ
ad eam requirantur, ut exaudiatur, nec non, qualia, & quzomodo sint
petenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XXX.

Quomodo illam docuerit DEUS, quæ sint bona
Orationis, & quæ ad eam requirantur, ut exaudiatur, nec non,
qualia, & quomodo sint petenda.

§. I.

MAgnum & speciale in me affectum incitaverant illa verba Christi, Domini, dicentes : Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Interea tempore quodam matutino (in Majo A. 1623.) dixit mihi Dominus : Veni tecum Anima, cum habeas talem affectum, & ostendam tibi, quid sit Oratio, atq; magna bona & thesauros, qui in illa continentur. Et uniendo secum meam animam, duxit ipsam in momento ad cœlestem Jerosolymam, ostendensq; illi maximum & pretiosissimum thesaurum, dixit ipsi : Attende anima : Oratio est thesaurus similis isti, quem vidi in hac figura, quo emitur Regnum Cœlorum. Deinde, monstrans mihi quoddam Symbolum spiritualissimum armorum, splendidissimorum, & potentissimorum, dixit meæ animæ : Oratio est armatura, virtus, & fortitudo contra omnes hostes, & contra omnes tentationes, quam repræsentant hæc arma. Postea vero ostendens mihi calicem, ex purissimo & splendidissimo, ac spiritualissimo auro, in quo erat pretiosissimus liquor, dixit Dominus animæ meæ : Oratio est quodam Divina & pretiosa theriaca contra omnes morbos, & venena animæ, cuius figura est, liquor hujus calicis, quem vidi. Tum exhibens mihi spectandos illos Beatos Spiritus, qui ipsi assistunt in illa cœlesti aula, & agunt cum animabus, degentibus in mundo, dixit Dominus meæ animæ : Oratio, est conversatio animæ, cum Beatissimis Spiritibus. Deinde subjunxit

Dominus : Adverte, Anima : Oratio est continuata assistentia animæ in conspectu sui DEI, & in Divina ipsius præsentia; est item tranquillitas, pax, & quietus animæ in suo DEO. Hoc est Oratio, & ista sunt ingentia bona ac thesauri, qui in illa continentur, eiq; sunt adnexi: & cum te duixerim, Anima, ad meam cœlestem curiam, ostenderimq; tibi tanta bona, ac valorem Orationis, nolo, ut abeas vacua, absq; ulla mea gratia. Quia versaris continuè in meo conspectu, degisq; in mea præfencia, & tradidisti mihi tuū cor, ac promptam voluntatem, ut in omnibus fiat mea, velisq; omnia dare, quæ habes & possides, unaq; vitam, cum ista convenientia & conformitate, volo te honorare, conferendo tibi propriâ manu habitum, qualis confertur Equitibus, quorum professio est, decertare pro meo honore, & veritate fidei. Quod dicendo Dominus ; induit me quadam veste honorificissimâ, in conspectu omnium Angelorum, quæ habebat in pectore rubram crucem, tales ex se evibrantem radios lucis ac splendoris, ut mei oculi non possent sustinere ipsius claritatem. Postquam autem Dominus peregisset hoc mysterium, exhibuitq; tantam misericordiam meæ animæ, dedit mihi suam sacro-sanctam Benedictionem, & tradidit me meis Dominis Angelis, qui me abduxerunt, cum magna sua admiratione & mea, reposueruntq; in me angello. Mansi abstracta à sensibus multo tempore. DEUS sit benedictus. Postquam ad me redij ex ista abstractione, considerabat mea anima, vehementer obstupeficens tanta mysteria, quæ in ipsa erant à DEO peracta, & manifestatas sibi à DEO prærogatiyas Orationis, ac de-

ac deinde ipsum ingerrogavit, dicendo : Mi DEUS, & Domine mi, quandoquidem mihi dixisti, tanta bona contineri in Oratione, obsecro Te, dic mihi, quas debeat habere conditiones, ut sit perfecta, obtineatq; à Te misericordiam. Dicam tibi id (*respondit Dominus*) Noveris esse istas quinque: Charitatem, Fidem, Confidentiam, Humilitatem, & Perseverantiam. Si quis ita petiverit aliquid à meo Patre, & in nomine meo, exaudietur ipsius petitio, & obtinebit, quod petet, priusq; peribit Cælum ac terra, quam verbum DEI.

Quod attinet ad has quinq; conditiones, animadvertisendum est, charitatem plurimum juvare, ut exaudiatur Oratio, non esse tamen necessariam, quando peccator habet alias quatuor: & propterea Dominus non addidit, sine ipsis quinque non exaudiendum. Sanctus Thomas 2. 2. quest: 83. articu: 16. addit, peccatorem exaudiiri, non ex iustitia, sed ex pum misericordia: proinde charitas est necessaria, ut quis exaudiatur, quasi ex iustitia.

§. II.

Audivit mea anima, quod ei DEUS ipsius dixerat, reposui humiliter dicendo: Cūm ita sit, mi DEUS, procul dubio miserabiles meæ & indignæ preces, carent istis conditionibus, quas dicis, requiri; siquidem sœpe, ut mihi videtur, cūm id non merear, non obtineo, quod à te peto. Non bene dixisti, Anima, respondit Dominus: certum enim est, te nihil à me petivisse, quod tibi non concesserim. Atq; si aliter est, dic mihi nunc, unde, quod à me dicitur, intelliges. si, quidquid à me petis, id petis cum resignatione in meam voluntatem, utq; in omnibus fiat, quod cedat ad majorem gloriam, & majus obsequium meum, ac bonum animarum, & bene petis, sicut oportet petere, atq; etiam petis cum dictis conditionibus, etiamsi interdum patiaris nonnihil naturalis fragilitatis, in confidentia, atq; ego omnia facio, sicut à me petis; quomodo, his suppositis, dicis, à me non exaudiiri tuas oratio-

nes? Adverte, quòd me offendas, quodq; id sentiam.

Audivit mea anima, quod illi à DEO erat dictum, fuitq; vehementer pudefacta & humiliata, quamvis non desolata: cum autem occulte desideraret, plura reponere, intelligeretq; illam ipsius DEUS, dixi ei amanter ac benigne. Dic, age, Anima, interroga me, quidquid volueris, ego enim tibi respondebo, & satisfaciāt ruis dubijs. Quo dicto mea anima fuit recreata, ut ipsum idcirco interrogaret ac diceret: Dic mihi igitur mi Domine, quando à te peto, & postulo, ut aliquid bene succedat, quod à te rescivi, cessurum in tuum honorem, & bonum animarum, vel salutem multorum, & video, id non fieri, neq; mandari optatæ executioni, quānam potest esse hujus rei causa? Respondit Dominus quām gravissimè: Animadverte anima, semper petis, quemadmodum dixi, ut fiat in omnibus, & ante omnia, quod cedat ad majorem meam gloriam, prout fieri oportet: propterea, & propter liberum arbitrium, quod dedi homini, cum omnibus necessarijs & sufficientibus auxilijs, ut ijs bene utatur, faciatq; quod est melius & perfectius, ordinarię, hoc modo, quasi ab invicem non discrepamus; quamvis meā infinitā potentiam possim amplius ac amplius facere, & quidquid volo, quod est magnum meum secretum, in quo includuntur diversæ & gravissimæ causæ. Et cūm hoc sit verum, debeatūq; Divinæ Justitiae suus locus, ac veneratio & honor, sicut misericordiæ, & clementiæ, omnibusq; ceteris Divinis attributis, offenderetur Divina Justitia, si ei auferretur ipsius honor ac potentia. Jam verò, postquam Bonitas & Misericordia multum præstint, imò plurimum homini, tribuendo ipsi liberum arbitrium; ille, & ejus tepiditas, pigritia ac malitia, & passiones inordinatae, noluerunt amplecti auxilia Divina, & gratias ac beneficia: sed potius omnia abominati sunt homines, ac spreverunt, hæseruntq; in abyssō iniquitatum ac miseriārum: alij verò sequendo suas occultas & vanas inclinationes, præpostere jūdicant.

dicant de veritate, & errando cogitant, se agere bene, valdeq; acquiescunt suis erroribus. Dic mihi igitur, Anima, spectato hoc duplici hominum statu, an non tibi videatur, fore contra DEI, ipsiusq; Majestatis ac Divinæ ejus Justitiam gloriam, istos relinquere impunitos? cum sua propriâ voluntate ac deliberatè velint damnari, & ruere ad infernum: alios autem, eò quid non aspiciant oculis puris, neq; res expendant absq; passione & affectu, ideoq; errent in agendo? Quod verò ego itâ fieri permittam, est æquissimum, siquidem nolunt bene uti meis auxilijs & consilijs.

§. III.

Sed specialius ipsam docuit Dominus modum, petendi à se gratias, in alia visio- ne, quam itâ refert:

Quadam vigiliâ Nativitatis, dum agerem cum Christo Domino, dixit mihi ipius Majestas: Nunc est tempus, præstanti gratias, pete à me, quidquid volueris. Ego respondi: Itâ est, Domine mi, & dilecte meæ animæ, tempus esse, obtinendi à te magna dona, & magnas gratias, ideoq; te obsecro, per tuam Sanctam Nativitatem, & Sanctissimam Mortem, ut mihi concedas bonam, ac savorem mortem, sicut expedit ad majorem tuam gloriam, & meam salutem, id quod etiam à te peto pro omnibus. Bene se habet (dixit Dominus) quod concernit priorem partem petitionis: verum, itâ petis, quod posteriore loco proponis? Pro omnibus? quasi diceret: Non est, quod ultrâ petatur: adeóne magnam rem postulas, pro omnibus hominibus? Tum respondi: Domine mi, & dilecte meæ animæ, à tanto Principe, Rege ac Domino, quantus es tu, potente ac divite in misericordijs, bene possunt peti magnæ misericordiæ & gratiæ, ideoq; ipsas à te postulo: ne te excuses, Bonum meum. Oro te etiam, pro statu Sanctæ Matris Nostræ Ecclesiæ Catholicæ, atq; extirpatione hæresum, & pro existentibus in peccato mortali, nec non pro animabus Purgatorij. Bene est, reposuit Do-

minus; pete aliquid speciatim; quasi diceret: Non jubeo, te modò petere ista generalia, sed aliqua particularia. Tum ego dixi: Da mihi, mi Domine, per temetipsum & per tuam sanctam misericordiam, lumen tuum, pro agnoscendis tuis veritatisbus, iisq; intelligendis, quales sunt in te, & tu me illas doces, in tua Divina communicatione, ut evitem omnem spiritum illosorem ac mendacem. Dominus respondit: Itâ facio, sicut petis, pete aliquid speciatim, prout tibi dixi: quæ enim haecne petivisti, sunt generalia, & semper petenda. Hoc auditio, deprehendi me, quasi turbatam, quia nesciebam, quid vellet Dominus, à se peti, ideoq; dixi illi: Nescio, Domine, quæ sit tua voluntas, quidve tibi placeat, ut à te petam. Unde peto ac postulo, toto corde meo & animâ, quidquid tu volueris, estq; tua sanctissima voluntas, ut à te petam, & postulem. Postquam autem hoc dixisse, suggestit DEUS meæ memorie ac voluntati, ut valde serio & ardenter illi commendarem, quandam gravem necessitatem cuiusdam gravis personæ, & servæ DEI, cui falsa aliquæ calumniæ fuerant illatae, concernentes ipsius honorem ac facultates, ideoq; dixi Divinæ Majestati, cum omni illa animi contentione & vehementia: Subleva Domine istam creaturam tuam, & consolare illam, in ipsis tribulatione ac afflictione, cedatq; id torum ad majorem gloriam tuam, ac bonum animæ ejus. Verum memor, me aliquando instanter petivisse, nonnulla particularia à DEO, ad ipsius gloriam ac honorem, & à Divina Majestate, propter incomprehensibilia ejus judicia, mihi illa non fuisse concessa, idcirco fui timida, in hac re ab ipso petenda, quamvis conata fuerim abigere fragilitatem ac defectum, qui erat conformis meæ naturæ: & cum isto timore addidi ad meam petitionem, orando pro ea necessitate: Hoc à te peto, Domine, quia mihi inspiravisti, id esse, quod vis, ut à te speciatim petam: sed quia non mereor, ut mihi præstes istam gratiam, imò illâ sum indignissima, timeo non nihil, ne non obtineam à te, quod postulo. Eee

Audivit

Audivit Dominus, quæ dixeram, & quodam gravissimo modo, mihi dixit: Disce confidere, & sperare in me, etiam contra spem, sicut fecit Abraham; quando vero tibi videberis, non esse a me exaudita, neq; tibi a me concessum esse, vel concedi, quod a me petis, intelligas oportet, te id non percipere, tēq; a me nihilominus exaudiiri, & concedi tibi, quod vis, & a me petis, quodq; cedit ad meam majorem gloriam & honorem, ac bonum animarum, quemadmodum tu vis, ac desideras. Ut vero probem tuam fidem & confidentiam, praesto tibi quandoq; hac in re, quod tu nec sis, nec intelligis, propter tuos timores ac imbecillitatem naturalem. Dico autem tibi iteratō, ut petas quidquid volueris, discasq; confidere in me, sicut tibi dixi, ac deponere superfluos timores & pusillanimitates, suspenderēq; tuum judicium, &

omnia mihi committere. His omnibus auditis, fui humiliata, subiecta; me, ac obsequuta sum istis Divinis veritatis, & confortata sum alijs admirandis affectibus, quos mihi DEUS communicavit.

Concludamus eo, quod mihi ipsa resulit; illud nimirum dictum toties repetitum a Domino: Pete quod volueris, ego enim tibi id concedam, licet ab ipsa propter eam timiditatem tunc non fuerit intellectum, dum illam ita alloquebatur, nihilominus ei visum fuisse universale, non concretatum ad ullum tempus. Omnisq; illam cum ista confidentia, pro omnibus necessariis, quae ipsi ab alijs commendabantur, id quod non pauci faciebant.

• S) H(5) •
•

C A P U T XXXI.

Quanti sit momenti Oratio mentalis, & quomodo sit conjungenda cum studio literarum, non intermissis ijs, quæ sunt agenda ex officio.

X libro proprie experientie didicit Venerabilis Marina, magnum esse momentum Orationis mentalis, quæ comprehendit meditationem Divinorum mysteriorum, & familiaritatem cum DEO, quarum utilitates strictim descripsit hunc in modum:

§. I.

O Ratio, inquit, est potentissimum & efficacissimum medium, ad nos liberandos, ab omnibus nostris spiritualibus infirmitatibus. Hæc nos curat a gravissima infirmitate, quam omnes patiunt, nostræ propriæ voluntatis, & evellit ex corde, quidquid nos potest impedire, & removere a perfecto amore DEI: dum

nāmq; anima cognoscit suum magnum, DEUM ac Dominum, specialiter ab ipso met illuminata, exardecit Divino illius amore, ac desiderijs ferventissimis, exquendi Divinam voluntatem, destruendiq; suam propriam, & sic inflammata factidit, reiecitq; a se, quidquid non est DEUS, ac desipiunt illi omnia, quæ ipsam separant, ab eo amore fortis, svavi, casto, & pleno omnibus bonis. Quodsi velimus curari ab infirmitate superbæ tam periculosa, adeoq; radicata, in nostris cordibus, nescio aliud potentius medium, quam sit, recurrere ad DEUM, per orationem, ubi homo cognoscit seipsum, & per istam cognitionem se abominatur, ac desiderat ut illam execrentur, ipsiusq; obliviscantur omnes, quia videt ac intelligit, se id mereari. Quò vero amplius cognoverimus DEUM,